

DANIELLE STEEL

CSENDES ÉJ

DANIELLE STEEL

CSENDES ÉJ

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *Silent Night*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York
Copyright © 2019 by Danielle Steel
All rights reserved
Cover photography:
Jetty and background © *Westend61*/Getty Images;
Figures © *Luka*/Getty Images;
Sky © *John Finney photography*/Getty Images
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2020

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2020
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samnek, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Köszönöm, hogy megajándékoztatok
az anyaság csodájával,
köszönöm a tőletek tanult leckéket,
a sok-sok közösen átélt örömet,
a szeretetet, ami értékessé teszi az életet.
Végtelenül hálás vagyok mindezért,
és egyenként mindannyiótokért.*

*Teljes szívemből és lelkemből
szeretlek benneteket.*

Mami/d.s.

*„A világ legjobb és legszebb dolgai
nem láthatók, kézzel sem érinthetők
– a szívünkkel kell éreznünk őket.”*

HELEN KELLERTŐL idézi
Anne Sullivan

„Ha a poklon mész keresztül, csak menj tovább!”

ISMERETLEN SZERZŐ, gyakran tulajdonítják
WINSTON CHURCHILLNEK

„Minden lehetséges.”

MÁTÉ 19:26

Első fejezet

– Édesanyád meghalt, Bethanie. Ideje szembenézned ezzel. Nem halogathatod a végtelenségig – mondja a magas, kellemes külsejű, markáns képű férfi, s közben egy kislány arcát látni, ahogy a leaglózó hír hallatán összerándul a mély fájdalomtól, mintha csak belülről olvadásnak indulna a ráfagyott jégpáncél. A tekintete, amelyben az örület keveredik a bánattal, hirtelen tüzet lövell, aztán hátrálni kezd, és futásnak ered. A férfi meg sem próbálja üldözőbe venni. A kislány, arcán haraggal és elszántsággal, hátrafordul, és a férfira néz.

– Gyűlöllek! – sikoltja, és látszik, hogy komolyan gondolja. Mezítláb van, kék kartonruhát visel, szőke haja csapzott, tökéletes formájú arca ékkőre emlékeztet, szeme hol lángol, hol meg könnyben úszik. Kecses és törekeny, mint egy kis tündér, de a lelkierejét a férfi iménti szavai nem törik meg egy fikarcnyit sem. Fut, amilyen messze és amilyen gyorsan csak tud, hátha sikerül elfutnia a könnyörtelen hír és a szemrehányás elől. A férfi dühtől izzó szemmel figyeli, amint a kislány eltűnik a fák sűrűjében, végül elengedi magát, tagjai ellazulnak. Ekkor fülig érő mosollyal újra megjelenik a kis erdei tündér, mezítláb szökdécsel a réten át vissza, a férfi felé. A maroknyi közönség lelkes tapssal fogadja.

– Tökéletes! – kiáltja egy ápolatlan külsejű, szakadt farmert és pólót viselő nő, mire a szépséges szőke kislány nagy vígan bemutat neki egy puckedlit. Nem telik el egy perc sem, és a lánykát már körbe is veszik a színészkollégák. Ő Emma Watts, *A klán* című nagy sikerű tévésorozat legfiatalabb szereplője. A heti rendszerességgel műsoron lévő sorozat egy befolyásos családról szól, akik a Csendes-óceán északnyugati partvidékén élnek. Emma a közelmúltban töltötte be a kilencedik életévét, és már két éve szerepel a sorozatban. Miközben az apját játszó férfival együtt, hangosítókkal, jelmeztervezőkkel, sminkesekkel és fodrászokkal a nyomukban, lakókocsijaik felé ballagnak, anyja közeledik a társasághoz látható elégedettséggel. A rendező egy asszisztenssel tanácskozik.

– Jó voltál, Em – dicséri meg Emmát az anyja, Paige Watts. – Ugye milyen jó, hogy tegnap este még egyszer átvettük a jelenetet?

Emma közönyösen vállat von.

– Igen, biztosan. Futás közben lenyeltem a rágómat.

Anyja a szemét forgatja.

– Nagyon jól tudod, hogy felvétel közben nem lenne szabad rágóznod. Könnyen megfulladhatsz tőle.

– De nem fulladtam meg. – Emma okos kislány, és amióta hétévesen szerepet kapott a sorozatban, ő lett az egyik leghíresebb tévés gyerekszínész. Kétség sem férhetett hozzá, hogy született tehetség. Amikor megkapta a szerepet, abba kellett hagynia az iskolát. Azóta egy Kalifornia állam

engedélyével rendelkező tanár, Belinda Marshall ad neki magánórákat a forgatási helyszíneken. Belinda gyönyörű afroamerikai nő, hangalámondást, reklámokat csinál, és időnként kisebb szerepeket is eljátszik más tévédarabokban. Színésznő szeretne lenni, megvan hozzá a tehetsége és a külseje is. A felmenői etiópiaiak voltak, ettől olyan királynői a megjelenése, ráadásul gyors felfogású és melegszívű nő. Emma szereti őt, amíg nem ad fel túl sok házi feladatot. Ezeket ugyanis képtelen elkészíteni, ha másnapra hosszú szövegeket kell megtanulnia a szerepéhez. A rendszeres iskolába járást a sorozat által támasztott követelmények végképp nem teszik lehetővé számára.

Anyja, Paige, éberem felügyeli lánya színészi pályáját. Ő egyeztet Emma hangképzésoktatójával, dráma-, beszéd- és tánctanárával. Emma hip-hopot, szteptáncot és balettet tanul, s az énekhangja is kiváló. Paige-nek nem jött össze a hönáhitott színészi karrier, de azt a vak is láthatta, hogy Emmából egy napon nagy sztár lesz. Anyja életének ez adott célt, értelmet és követendő irányt. Nem sokkal a születése után lányát felvetette egy ügynökség listájára, így Emma már kisbabaként modellkedett. Hatéves korától színészetet kellett tanulnia, és egy éven belül megkapta a legkisebb gyerek szerepét *A klán* című sorozatban. Két másik gyerek is szerepelt benne, Adam Weiss, aki Emma tizenkét éves bátyját alakítja, és a tizenhat éves Virginia Parker, aki most kapta meg a középiskolai GED oklevelét, és Emma tizennégy éves nővérét játssza. Mindhárman Belindától vesznek órákat.

A gyerekszínészek életében nincs hely az iskola számára, nincs idő játékra, és barátok sincsenek a színésztársakon kívül. A forgatási helyszíneken intenzív élet zajlik, amelyben az első és legfontosabb dolog a munka, és másodlagos szempont az, hogy nekik ez a gyerekkoruk. Paige tudja, hogy ez mivel jár, és azt is tudja, hogy Emma egyszer még meg fogja neki köszönni. Majd ha megkapja az első Oscarját egy filmjéért, vagy amikor átadják neki az Emmy-díjat azért a sorozatért, amiben játszik.

Jelenleg fontos, életre szólóan komoly döntés előtt állnak. Emmának szerepet, sőt főszerepet ajánlottak egy Broadway-musicalben. Megvan hozzá a hangja és a színészi tehetsége, a nagy kérdés csak az, hogy mi mozdítja jobban előre a karrierjét: ha megmarad a sorozatban, vagy ha debütál a Broadway színpadán. A szereppel New Yorkban elnyerhet egy Tonyt, ha viszont megmarad *A klánban*, akkor egy Emmyt vagy Golden Globe-ot kaphat. A döntést az anyja fogja meghozni, mint eddig is. Emma mindenesetre Los Angelesben szeretne maradni, ám Paige még nem mondta ki a végső szót. A döntés nem könnyű számára, akinek Emma karrierje mindennél fontosabb. Paige nagyon hasonlít a lányára, ugyanaz a törekeny, szőke szépség, csak éppen a lánya tehetsége hiányzik belőle. Évekkel korábban lemondott a saját színészi karrierjéről, és azóta, hogy Emmának tagadhatatlanul a felszínre tört a tehetsége, már csak rá összpontosít.

Paige és Emma Hollywood királyi családjának sarjai. Paige anyja, Elizabeth Winston, kora legna-

gyobb filmcsillaga volt. Valahányszor megengedték neki, Paige a forgatáson anyja filmjeit nézte. Őt és a nővérét, Whitney-t pesztonkák nevelték, miután anyjuk mindig forgatott valahol. Liz Winston legenda volt, ikon, Hollywood egyik világszép és roppant tehetséges filmszínésznője. Két Oscart nyert az ötvennégy éves korában, tragikus módon bekövetkezett haláláig. Anyja halála kibillentette Paige-et eleve ingatag lelki egyensúlyából. Huszonnégy éves volt, már épp elkezdte építgetni a saját karrierjét, de nem ismerte ki magát a Los Angeles-i filmes világ játszmáiban. Apja, Bill Watts, nyersen a szemébe mondta, hogy hiányzik belőle a tehetség, ami nélkül ezen a pályán aligha boldogulhat, jobban tenné, ha valami más foglalkozás után nézne. Nem volt kétsége afelől, hogy Paige sohasem lesz olyan formátumú színésznő, mint az anyja. Liz felülmúlhatatlan volt a filmvászonon, akárcsak Emma. Paige végül maga is belátta, hogy nincs meg benne az ő tehetségük. Amikor Emma megszületett, végre megtalálta az élete célját.

Bill Watts a maga idejében a legjelentősebb filmügynök volt. Ő fedezte fel Lizt, akinek a háttérből minden vonatkozásban mesteri módon irányította és egyengette a karrierjét. Abban a pillanatban, amikor először meglátta, tudta, hogy egy utolérhetetlen szépségű és kivételes tehetségű színésznőt talált benne. Nem tévedett, Liz pedig leste minden szavát. Huszonöt éves volt, Bill pedig hatvan, amikor összeházasodtak, és attól kezdve Liz lett Bill legfontosabb ügyfele. Egyetlen döntést sem hozott a férje nélkül, aki minden lépését megtervezte.

Huszonnyolc éves volt, amikor megszületett Whitney, az első gyerekük, ekkor anyai kötelességei miatt hat hónapig nem forgatott. Paige két évvel később jött a világra, amikor Liz már akkora sztár volt, hogy rá semmi ideje nem maradt. Paige egész gyerekkorában mindennél jobban vágyott a szülei figyelmére, amit roppant nehéz volt kivívnia. Arról álmodott, hogy egy napon talán ő is olyan nagy sztár lehet, mint az anyja.

A nővére, Whitney, füttyült az egészre, gyűlölt mindent, ami Hollywoodot jelentette. Nem akart a szüleiéhez hasonló életet élni. A sztárok élete Paige álma volt, amit Emma végre beteljesített. Paige mostanára már tudomásul vette, hogy benne nincs meg anyja tehetsége, ellenben örökölte az apja képességét: felismerte, ha valakiben megvan a lehetőség, hogy sztárrá váljék. Minden szempontból kézből tartotta Emma pályáját, pontosan úgy, ahogy apja menedzselte az anyját. Liz Bill nélkül azt sem döntötte el, hogy mit reggelizzen, hát még azt, hogy milyen szerepet vállaljon el. Mindenben a férje határozott helyette. Ahogy Paige is tette Emmával. Mindössze annyi volt a különbség, hogy Emma gyerek volt. Liz viszont nem volt az, amikor Bill mindenben döntött helyette, és irányította a pályáját és az életét.

– Szépen dolgoztál ma, kölyök – dicsérte meg Charlie Daly, a sorozatban az apját alakító színész, és ahogy elment mellette, beleborzolt a kislány hirtelenszőke hajába. – Most legalább nem kellett hogy felkergesselek egy fára. – Ezen mindketten nevettek. – Mára már végeztél, ugye?

Emmát a stábben mindenki szerette, ő volt a csapat üdvöskéje. Őszinte és figyelmes kislány volt, vágott az esze, mint a borotva, rengeteget olvasott, és mivel az egész életét felnőttek között élte, koraérett gyerek lett belőle.

– Igen, de lesznek még óráim – felelte morcosan, miközben odaértek a lakókocsikhoz.

– Ne akard elhíttetni velem, hogy sanyarú sor-sod van, tudom jól, hogy az ujjad köré csavarod Belindát. Elég annyit mondanod neki, hogy nagyon sok szöveget kell megtanulnod holnapra, és nem ad fel házit. Láttam már tőled ezt a trükköt.

Emma nevetett, de közben félve az anyjára pillantott.

– Kérlek, ne árulj be – súgta oda a férfinak. De anyja nagyon is odafigyelt rá. Paige fontosnak tartotta, hogy Emma minden körülmények között elkészítse a házi feladatait, így később, ha úgy alakul, bármikor bekapcsolódhat az iskolai munkába. Emma tehát a legkevésbé sem volt lemaradva. Naprakészen követte a negyedik osztályos tananyagot, és már az ötödikes ajánlott irodalmat olvasta. Belinda, amellett, hogy maga is színészi ambíciókat dédelgetett, lelkiismeretes tanárnak bizonyult, amivel szintén kiérdemelte a stáb tiszteletét. Időnként össze is rúgta a port Paige-dzsel, aki nem akarta, hogy Emma elmulasszon egy dráma- vagy hangképzésórát, és ő mindig minden kötelességének eleget tett. Egyedül az nem fért bele az életébe, hogy együtt lógjon vagy játsszon a kortársaival. Ő mindezt a felnőttekkel csinálta. Charlie megtanította őt sakkozni, annyira, hogy

néha már nyernie is sikerült ellene. A férfi hihetetlenül okos és szorgalmas kislánynak tartotta, és egyetértett Paige-dzsel abban, hogy Emma előtt fényes jövő áll.

A gyerek egész életét a színészet töltötte be, ami a vérében volt. A család birtokában lévő tehetség egy nemzedék kihagyásával még erőteljesebben mutatkozott meg Emmánál, és anyja mindenre hajlandó volt, hogy gondozza ezt a tehetséget. A stáb előtt nem volt titok, hogy Paige minden idők legelszántabb színházi anyája. Néhány felnőtt színész sajnálta Emmát, amiért soha nem lehetett gyerek, és mert Paige keményen hajtotta, de úgy tűnt, hogy Emma mindezt nem bánja. A különórái közül némelyiket nagyon élvezte, például a hip-hopot vagy a balettet. Néha panaszkodott, hogy a hangképző órák unalmasak, és akkor is szólt, amikor a drámatanárra undok volt, mert egy jelenetét újra meg újra eljátszatta vele. De a tanár nagyon is jól végezte a dolgát, és Emma jóformán sohasem tévesztett a szövegében, sőt pontosabb volt, mint a legtöbb felnőtt színész, akikkel együtt dolgozott. Többnyire az ő szövegeiket is éppolyan jól tudta, mint a sajátját.

Emma felnyögött, amikor meglátta, hogy a lakókocsijában Belinda várja a kijavítandó matek házival. Paige megrendelte az ebédjét, így rögtön hozzá is kezdhettek. Délután a balettóra, este pedig a hangképzés következett, ami fontos volt, ha Paige úgy dönt, hogy Emma vállalja el azt a Broadway-szerepet. Mindez a hosszú távú terv részét képezte.

Emma munkájával kapcsolatban nem léteztek spontán döntések. Mialatt Emma a matekpéldákat csinálta Belindával, Paige elment, hogy lebonyolítsion pár telefont. Két üzenet jött a Broadway-darab producerétől, és Paige egy percig lehunytt szemmel gondolkozott. Még nem döntött. Ebben nem hibázhat. Egy sikeres tévésorozatot otthagyni könnyen helyrehozhatatlan lépésnek bizonyulhat, de azon is sok múlhat, ha Emma kilencévesen főszerepet játszik a Broadwayn, neves színészekkel együtt. Paige azon töprengett, hogy mit tenne ebben a helyzetben az apja. Ezt a kérdést mindig, minden újabb lépésnél feltette magának. A szemében az apja tévedhetetlen volt, mint azt anyja páratlan sikerű karrierje is bizonyította. Azt akarta, hogy egy nap Emma is akkora sztár legyen, mint a nagymama. Tudta, hogy ez lesz élete főműve, ahogy az apjáié az anyja sikere volt.

Paige és a nővére, Whitney között Emma karrierje azóta hordozta magában a viszály csíráját, amióta anyja a hat hónapos babát modellként szerepeltetni kezdte. Whitney kizsákmányolásnak tartotta ezt, és annál erőteljesebben tiltakozott ellene, minél idősebb lett Emma. Azzal vádolta Paigee, hogy olyan mértékig sajátítja ki magának a gyereke életét, hogy az már felér egy bántalmazással. A szemére vetette, hogy elrabolja tőle a gyereket, és megfosztja a normális élet lehetőségétől.

– Ne nevettesd ki magad – szállt vele vitába Paige. – Nézz rá, kilencévesen már sztár, az egész világ imádja, és ő is imád szerepelni. Szerinted apa bántalmazta anyát azzal, hogy menedzselte őt?

Gyakran összekaptak ezen, tekintve, hogy a véleményük homlokegyenest ellenkezett. Whitney gyűlölte, hogy egy híres sztár gyerekeiként kellett megélniük a gyerekkorukat. Paige ezzel szemben minden percét imádta annak az életmódnak, vagy legalábbis most ezt mondta. Bálványozta az apjukat, míg Whitney tisztán látta a férfi minden hibáját.

– Megfordult egyszer is a fejedben, hogy anyán talán azért jelentkezett olyan korán, ötvenkét éves korában az Alzheimer-kór, és azért halt meg ötvennégy évesen, mert apa harminc éven át akkora nyomás alatt tartotta? Nem volt élete, semmi mást nem csinált, mint egyik filmet forgatta a másik után, és nyert két Oscart. Nem volt ideje barátokra, leszámítva azokat, akikkel együtt dolgozott, és jóformán sohasem látott minket. Mindig dolgozott valahol. Anya mindent megcsinált, amit apa mondott neki, pontosan úgy, ahogy te csinálod most Emmával. Ez nem rémít meg téged? Nem félsz, hogy egyszer majd azzal fog vádolni, hogy elloptad a gyerekkorát?

– Meg fogja köszönni nekem, ha majd akkora sztár lesz, mint anyánk, vagy még nála is nagyobb. Ma, a közösségi média korában a sztárság még annál is nagyobb üzlet, mint akkoriban volt. Ma a média globális, és minden sokkal gyorsabb, mint régebben.

– Akkor is globális volt – emlékeztette Whitney. Anyjukat mindenütt bálványozták, akárcsak Elizabeth Taylort és Rita Haywortht a maga idejében. De Whitney-nek nem az volt a benyomása, hogy

anyjuk ettől boldog lenne. Sokszor látta ijedtnek, kivéve, amikor a férje döntött helyette. És nagyon fiatalon halt meg. Két héttel azután, hogy Whitney megkapta az orvosi diplomáját, ami arra kellett neki, hogy elmeneküljön a családjá hollywoodi sorsa elől. Olyan pályát választott, ami gyökere-sen különbözött a szüleiétől, így most, harminc-kilenc évesen, megbízható patientúrával rendel-kező pszichiáterként praktizált.

A harminchét éves Paige legnagyobb és egyetlen teljesítménye a tökéletes színházi anyaság megélése és Emma életének menedzselése volt. A két nővér nem is különbözhetett volna jobban egymástól. Whitney szívből sajnálta Emmát, jobb életet kívánt volna neki, amelyben több ideje jutna arra, hogy kis felnőtt helyett igazi gyerek legyen. Paige nem így látta. Előtte az a kép lebegett, hogy Emmából egyszer majd óriási sztár lesz, és soha nem mulasztotta el, hogy emlékeztesse a riporte-reket és az újságírókat, hogy Emma Liz Winston unokája. Ilyenkor azt is hozzátette, hogy mennyire hasonlít hozzá. Whitney már attól elszomorodott, ha ilyeneket olvasott az újságban.

A két lány közül egyik sem ment férjhez, Whitney nem is akart. Látva, hogy apja hogyan uralko-dik anyja életének minden pillanatán, a házasság nagyon rossz üzletnek tűnt számára, és kifejezet-ten irtózott tőle. Készségesen be is ismerte, hogy házasságfóbiás. Nem vágyott rá, hogy bárki bár-milyen vonatkozásban ellenőrzést gyakoroljon az élete felett. Sohasem akart gyerekeket, nem tartot-ta a gyerekkorát boldognak, amivel a húga nem

értett egyet. Whitney véleménye szerint neki és Paige-nek magányos gyerekkoruk volt, dadusok nevelték őket, miközben az anyjuk távoli helyeken forgatott, és mivel az apjuk árnyékként követte a feleségét mindenhová, ő sem volt otthon. És amikor visszatértek Los Angelesbe, akkor is túl elfoglaltak voltak ahhoz, hogy a gyerekeikkel foglalkozzanak. Apjuk állandóan az anyjuk következő filmjét készítette elő a producerekkel és a stúdióvezetőkkel.

Whitney szerette a hivatását, nem akarta tönkretenni másvalaki életét, és egy gyerek felnevelésének terhét sem vállalta. Élvezte a felnőttek között zajló életét, a szabadságot, hogy azt tehet, amit akar, és ha úgy esik jól, akár önző életet is élhet. Szeretett egyedül élni.

Egy darabig megnehezítette az életét azáltal, hogy nem akar gyerekeket. El kellett hárítania olyan férfiak közeledését, akik házasságot és gyerekeket szerettek volna, helyettük sorozatosan felelőtlen alakokkal lépett kapcsolatba, akiknek csak kalandra fáj a foguk, és kihasználták, hogy nem akar férjhez menni. Máskor kötődésre képtelen lelki nyomorékokkal hozta össze a sors. Az idő múlásával csupa elvált ember került az útjába, mígnem azon kapta magát, hogy a hétvégeken kizárólag olyan férfiakkal randizik, akik magukkal hozzák a gyerekeiket is, és nem elég, hogy végig kell hallgatnia, milyen megpróbáltatások érték őket a pénzsóvár, gonosz exfeleségük részéről, még a válás folytán sérült, dühös gyerekeikkel is foglalkoznia kell. Minden tőle telhetőt megtett hát,

hogyan ne kelljen belebonyolódnia efféle drámákba. Békés, komplikációktól mentes felnőtt kapcsolatra vágyott. Az utolsó elvált pasija egy lombikbébi-program révén született, akkor tizenhárom éves ikerhármas papája volt. Kész rémálomként maradt meg emlékezetében az idegbeteg exfeleség éjszakai telefonjai. A történet végül furcsa, de Whitney számára megnyugtató módon rendeződött: a pasi visszament a volt feleségéhez, amikor pedig a nő Whitney-t kezdte fenyegetni, Whitney szélsébesen lelépett. Azóta nem randizott elvált, gyerekes apákkal.

Öt éve megtalálta a tökéletesen hozzá való férfit. Chad Phillips fantasztikusan sikeres high-tech tőkebefektető volt a Szilícium-völgyben. A Whitney-nél húsz évvel idősebb férfi négy felnőtt gyereket a nő ismerte, de nem voltak közös programjaik, és Chad nem is várt el ilyesmit tőle. Nem akart újra megnősülni, sem további gyerekeket nemzeni. Volt egy jachtja, amit nyáron a Földközi-tengeren, télen pedig a Karib-tengeren tartott. Szerettek együtt utazgatni, és úgy intézték, hogy havonta egyszer legyen egy közös nyugodt hétvégéjük, esetleg kiruccanjanak valahova, de ennél többre nem vágytak. Odafigyeltek egymásra, Whitney azonban szigorúan ügyelt a határokra, és sohasem engedte túl közel magához a férfiakat. Nem igényelte, sőt nem akarta, hogy egy férfi irányítsa az életét, Chad pedig azt nem akarta, hogy újra legyen mellette egy nő, aki rá van utalva. A volt felesége még tizenöt év múltán is el volt keseredve a válásuk miatt, és Whitney

nem óhajtotta kitenni magát féltékeny mostoha-
gyerekek vagy dühös exfeleségek haragjának.

Ő és Chad maximálisan jól érezték magukat egymás társaságában, élvezték a maguk felnőtt kapcsolatát, és a férfi el volt ragadtatva Whitney hivatásától, a szépségétől és a családja történetétől. Whitney feltűnő jelenség volt, magas, mint az apja, karcsú és elegáns, az arca gyönyörű, a bőre porcelánfehér, a haja hosszú és fekete. Az egyetlen, ami közös volt benne és a húgában, az anyjuktól örökölt hatalmas kék szempár volt.

Whitney és Chad kapcsolata tökéletesen megfelelt mindkettőjüknek, ámbár Chadet valamelyest mindig is izgatta, hogy kik voltak Whitney szülei, és hogy a lány hogyan tudta távol tartani magát attól a sokakat vonzó hollywoodi környezettől. Bámulatra méltó teljesítménynek tartotta. Whitney sohasem használta ki ezt a helyzetet. Ami azt illeti, még csak meg sem említette, ő is csak egy év együtt járás után tudta meg, amikor olvasott róla egy cikket. Whitney egy szót sem szólt neki a szüleiről.

A húgával sem találkozott soha. Whitney úgy írta le, mint aki mindig is kicsit dinka volt, s most tökéletes színpadi anyaként a gyereke életén keresztül akarja kiteljesíteni a magáét, amit Chad beteg dolognak tartott. Szerette, hogy Whitney ilyen kiegyensúlyozott és józan gondolkodású nő, annak ellenére, hogy nyilván szokatlan neveltetésben volt része. Mindenesetre épp eléggé szokatlanban ahhoz, hogy a házasságnak és a saját gyerekeknek még a gondolatától is visszarettenjen, ami neki nagyon is megfelelt. A válása óta eltelt évek

alatt több nő is megpróbálta becsalogatni a házasság kelepccéjébe, és hogy Whitney ezt sohasem tette, olyan volt számára, mint egy korty friss levegő.

Chad ötvenkilenc éves, életerős, aktív, egészséges és rendkívül sikeres férfi volt, akivel Whitney tökéletesen jól kijött. Épp készültek a szokásos nyári utazásukra Olaszországba, Chad jachtján. Egy hónap telt el azóta, hogy a július negyedikei hétvégét a csodás Tahoe-tónál töltötték, akkor találkoztak utoljára. Életük napfényes óráit osztották meg egymással, a fejfájósakat nem. A férfi már a hajóján volt, Monte-Carlóban várta Whitney-t, aki pár nap múlva készült repülőre ülni. Minden nyáron három hetet töltöttek a hajón, ami után Whitney még egy hetet otthon maradt, hogy rendezze a sorait, mielőtt újra munkába áll. Az életében minden célszerűen és tervszerűen zajlott. A spontaneitás nem az ő stílusa volt. A spontaneitás a káosz érzetét keltette benne.

Paige szerelmi élete, mialatt átbukdácsolt sikertelen színészi pályája kezdeti évein, még a nővéréénél is változatosabban alakult. Összejött egy sor hírhedten modortalan, goromba hollywoodi ifjonccal, akik rendre kihasználták a tapasztalatlanságát. Voltak a nyilvánosság előtt zajló szakításai, kínos megcsalásai, akadtak színészek, akik azért akartak lefeküdni vele, hogy így jussanak el az apjához, remélve, hogy Bill Watts, aki még a nyolcvanadik évén túl is dolgozott, majd felkarolja őket, s a továbbiakban egyengeti a karrierjüket. Paige életének ebben a korai szakaszá-

ban zűrös lány volt, Whitney kifejezetten kínosnak érezte a felelőtlenségét. Majdnem olyan gyönyörű volt, mint legendás anyja, de a férfiakat illetően korántsem mondható olyan szerencsésnek, mint ő.

Anyjuk halála alapjaiban rengette meg Paige világát. Huszonnégy éves volt akkor. Anyja elvesztése után pár éven át drogozás, majd a hírességek számára fenntartott rehab következett, miközben Whitney a szakorvosiját csinálta.

A legnagyobb csapás akkor érte, amikor anyjuk után két évvel az apjuk is meghalt. Bill Watts kilencvenegy éves volt, és Liz elvesztése sokat rontott az állapotán. Előbb rohamos hanyatlásnak indult, majd rövidesen visszavonult, és többé nem nyerte vissza az egészségét. Whitney érezte, hogy apja ebben a kedvetlen, reményvesztett állapotában nem is akar tovább élni. Egyszeriben minden megváltozott, hiszen szüleik addig tökéletes egymásra utaltságban éltek, most viszont a férfi magára maradt. Paige huszonhat éves volt, Whitney pedig huszonnyolc, amikor az apjuk is meghalt.

Megsemmisítő erejű csapás, óriási veszteség volt ez mindkettőjük számára, de Whitney a rá jellemző rugalmassággal, erővel és kitartással ezt is átvészelte, mint mindent. Paige csaknem két évig a teljes zavarodottság és kétségbeesés állapotában, elveszett lélekként kallódott, herdálta az örökségét, mígnem végül kitalálta, hogy ebben a zuhanórepülésben csak az állíthatja meg, az adhat stabilitást és célt az életének, ha szül egy gyereket. És mivel épp nem volt kéznél a célnak megfelelő,

komolyan vehető férfi, egy hajdani középiskolai barátját használta spermadonorként. Meleg fiú volt, meghatódott a kéréstől. Előre tisztázta, hogy nem akar aktív szerepet játszani a gyerek életében, ami tetszett Paige-nek. Tudomásul vette, hogy egyedülálló anya lesz, akinek a régi barát csak egy szívességet tett.

Már terhes volt, amikor beszámolt Whitney-nek elhatározásáról és a történekről. Whitney elszörnyedt a dolog hallatán. Röviddel a baba megszületése után Emma biológiai apja megbetegedett, és AIDS-ben meghalt. Whitney rémülettel vegyes aggodalommal és a gyerek iránti szánalommal fogadta unokahúga megszületését, annak tudatában, hogy az anyja képtelen lesz felelősséggel gondoskodni róla, apja pedig egyáltalán nincs. Örült, hogy a szüleik mindezt nem láthatják. De a félelmei, mint kiderült, nem igazolódtak be. Legnagyobb meglepetésére Paige mindenestől a kislányának szentelte magát, s úgy bánt vele, mintha az egész világ körülötte forogna. Whitney nem értett egyet húga gyereknevelési elveivel, de Paige legalább már nem drogozott, és semmiféle látható módon nem veszélyeztette Emmát, még ha a rögeszméjévé vált is, hogy egy napon sztárt csinál belőle. De a dolog ennél sokkal rosszabbul is alakulhatott volna. Paige új életet kezdett, anyai gondoskodással vette körül a babát, és ezt látva Whitney kellemesen csalódott.

Időnként meglátogatta őket, mivel mindketten Los Angelesben laktak, és mert Emma tagadhatatlanul aranyos, okos és imádni való kislány volt. Ha

Whitney-re nagy ritkán rájött, hogy neki is kéne egy gyerek, ott volt megoldásként Emma, az unokahúga. A témával kapcsolatos minden cinizmusa ellenére el kellett ismernie, hogy Paige komolyan veszi az anyaságot, és még annál is komolyabban a lánya modell- és színészi karrierjét. A sztárságra készítette elő Emmát, és eközben gyakran csinált bolondot magából a tévében és a filmforgatásokon. Bevallotta ő építette fel Emma sikeres karrierjét, amit kívánatos dolognak, míg a nővére súlyos hibának tekintett.

Whitney egy sor dologban továbbra is agyamentnek tartotta Paige-et, de Emma karrierje szempontjából semmiképpen. Paige minden mást kizárva, teljes figyelmét erre összpontosította. Adódtak még alkalmi viszonyai egyik-másik másodrendű színésszel, akikkel rendszerint a tévé-sorozat forgatásán jött össze, de ezek nem voltak hosszú életűek. Olyan szenvedélyesen és megszállottan foglalkozott Emma karrierjével, hogy ezáltal elijesztette magától az egészséges és normális férfiakat. Emma érdekében Whitney megpróbált tartózkodni Paige nyílt kritizálásától. Szeretett együtt lenni az unokahúgával, amikor mindannyiuknak volt rá elég ideje, ami nem sűrűn fordult elő. Whitney idejét lefoglalták a páciensei és a munkája, Paige pedig folyton egyik különóráról a másikra fuvarozta Emmát.

– Egyszer majd *nagy sztár* leszek, tudod, Whitney. – Emma szerette ugratni a nénjét, amikor az anyja épp nem volt ott. Aztán csinált egy kis pirottet, és nevetett.

– Már most is sztár vagy – emlékeztette Whitney. – Szerepelsz egy tévésorozatban. Mi többet akarsz még?

– Szeretnék egy női focicsapatban játszani, ha tényleg tudni akarod – felelte Emma álmodozva. Ez egészen fantasztikusnak tűnt számára.

– Nem hiszem, hogy anyukád megengedné – jegyezte meg a néneje.

– Tudom, azt mondja, megsérülhetek, vagy ki-rúgják egy fogamat, vagy ilyesmi. Pedig olyan jó lehet!

– Ezeket eldöntheted magad, ha majd idősebb leszel – juttatta az eszébe Whitney. – Egy napon te választhatod meg, hogy mi akarsz lenni.

– Amíg anya levegőt tud venni, ez nem valószínű – felelte Emma szomorkás vágyakozással.

– Meg is ölné, ha azok után, amit értem tett, ab-bahagynám a színészetet. – Paige értett hozzá, ho-gyan kell irányítania a lánya életét az épp megfe-lelő mennyiségű nyomással és büntudattal. – Azt mondja, azért adta fel a saját színészi pályáját, hogy akkora sztárt csináljon belőlem, mint a nagy-mamám volt. Szerinte egyszer még Oscar-díjat fo-gok nyerni.

– Nyerhetsz éppen, ha ez az, amit csinálni akarsz – felelte Whitney. Paige nem adott a lá-nyának választási lehetőséget, és ezért Whit-ney sajnálta őt. Emma az anyja ambícióinak volt a rabszolgája, de Whitney nem mert túl sokat beszélni erről az unokahúgának. Talán majd ha nagyobb lesz. Kilencéves korban még túl korai lenne.

– Anya azt mondja, azért lettél dilidoki, mert szerinted Hollywoodban mindenki őrült – csapongott Emma, mire a nagynénje elnevette magát.

– Én erre így még sohasem gondoltam, de lehet, hogy igaza van. Az biztos, hogy sok őrült alak dolgozik ebben a szakmában. – Bizonyos értelemben a húga is közéjük tartozik, aminek Emma issza meg a levét. Egy felkapott gyerekszínész élete se nem könnyű, se nem vidám. Whitney-nek több olyan páciense is akadt, akik gyerekkorukban színészek voltak, és később nagy árat fizettek érte. Nem akarta, hogy Emmával is ez történjék, de tudta, hogy a segítség már elkésett, és ez ellen nem sokat tehet. Legfeljebb annyit, hogy amikor csak teheti, és amikor Paige alkalmat ad rá, igyekszik egy kis nyugodt időt eltölteni a kislánnyal. Emma napirendjében nem szerepelt a szórakozás, a játék, vagy a más gyerekekkel való beszélgetés.

Whitney az elmúlt pár hétben nem találkozott Paige-dzsel és Emmával. Neki is sok dolga volt, meg nekik is, de pár szó erejéig még beszélni akart velük, mielőtt a hét végén Európába utazik, hogy találkozzék Chaddel. Már nagyon várta. Úgy tervezték, hogy mihelyt megérkezik, elhajóznak Portofinóba. Az egyik kedvenc helyük volt ez a romantikus kis kikötő, útban Korzikára, Szardíniára és más idilli helyekre. Napok óta csomagolt. Tudta, hogy már nem lesz ideje Paige-dzsel és Emmával találkozni, de legalább telefonon fel akarta hívni őket, hogy elbúcsúzzék.

*

Hazafelé jövet Emma balettórájáról, Paige megállt, hogy vegyen valami vacsorát. Mindössze egy félórájuk lesz, mielőtt megérkezik a beszédtanár. Két nagy adag salátát vett, és hazaérve kitette a konyhaasztalra.

– Unom a salátát – nyugősködött Emma. – Miért nem ehetünk pizzát?

– Mert egy tévésorozat sztárja vagy, elfelejtetted?

– Azt akarod mondani, hogy akkor én már soha nem ehetek pizzát?

– Dehogynem ehetsz, két napja is pizzát ettünk, de nem ehetsz ilyesmit minden este.

– Miért nem? Félsz, hogy meghízom? – nézett anyjára csúfondáros kis mosollyal Emma, de Paige nem mosolygott vissza rá. Mi lesz, ha Emma pár év múlva a falánkságot veti be a lázadás egyik formájaként? Rémisztő gondolat volt.

– Te sohasem leszel kövér. Nincs benne a génjeinkben. – Ő is, Whitney is mindig karcsúk maradtak, akárcsak az anyjuk, de Emma néha szeretne gyötörni őt, és nagyon is értett hozzá. Paige rettegett a lánya kamaszkorától. – Különben is, ha elvállaljuk a Broadway-musicalt, gondolom, nem akarsz előtte pluszkilókat felszedni.

– Nem érdekel – rántott egyet a vállán Emma. Közönyösen belebökte a villáját a salátába, de rögtön abbahagyta az evést, amikor a tanár megérkezett.

Két órával később Paige felügyelte Emma esti fürdését, majd újabb háromnegyed óra alatt átvették a másnapi szövegeit. Emma hibátlanul tudta

a szerepét, de addigra elfáradt, és kezdett itt-ott hibákat ejteni. Paige nézte, ahogy le-lecsukódik a szeme, majd elmosolyodott. Emma már mélyen aludt.

– Jó éjszakát, szépséges kis csillagom – suttogta az anyja, és halkán becsukta maga mögött az ajtót. Egy nagy ívű pályát felépíteni a lánya számára megerőltető, teljes munkaidős állást jelentett, de Paige soha egyetlen percig sem bánta meg. Emma valóra váltotta az álmait, és most ő is megteszi ugyanezt neki. Olyan álmokat fog beteljesíteni Emma számára, amiknek még a létezéséről sem tudott.